

Πρὸς τὸν Κ'ν Ἀλ. Ζωηρόν.

Φίλτατε ἀδελφέ!

Θὰ σ' εἰπῶ ἓνα παραμῦθι, ἀλλὰ ἓνα παραμῦθι ἀληθινόν.

Ἦτον πρῶτ' ἡ αὐγὴ ἦταν κόκκινη ὡς τὸ δάσος, ὅμως δὲν εἶχεν ἀκόμη καλοφῆξει. Ὅλα τὰ πουλάκια χαίρουσαν καὶ τραγουδοῦσαν καὶ πετοῦσαν ἀπὸ τὸ ἓνα κλαδάκι εἰς τὸ ἄλλο. Εἰς ἓνα ξηρὸ κλαδί ἐκαθούνταν ἓνα πουλι μοναχό, ἓνα πουλι ὅπου εἶχε τὰ μαλλιά του ἄσπρα καὶ δὲν κελαδοῦσε ὡσάν τὰ ἄλλα τὰ πουλιά, μόνον ἀνεστέναζεν. Αὐτὸ τὸ πουλι εἶχε ἓνα μικρούτσικο πουλάκι, μίαν θυγατέρα. Καὶ τὸ μικρούτσικο πουλάκι εἶπε εἰς τὴν μαμμὰ του— Διατί μαμμὰ δὲν κελαδεῖς καὶ σὺ ὡσάν τὰ ἄλλα τὰ πουλιά, μόνον κλαίεις; Ἴδε τί εὐμορφη ὅπου εἶναι ἡ αὐγὴ· ὅλα τὰ πουλιά χαίρουσαν. Καὶ τὸ μεγάλο πουλι μὲ τὰ ἄσπρα μαλλιά ἀναστέναζε, δάκρυσε καὶ εἶπε— Ἀχ, κόρη μου, ἄλλοτε καὶ ἐγὼ κελαδοῦσα, ἀλλὰ τώρα κλαίω, διότι ἔχομεν ἓνα ἀηδόνι, καὶ αὐτὸ εἶναι μακρὰν ἀπὸ ἡμᾶς, μακρὰν, πολὺ μακρὰν, εἰς ἓνα ξένο δάσος. Ποῦ ἡξεύρεις τί ὑποφέρει τὸ ἀηδόνι μας μακρὰν ἀπὸ ἡμᾶς δὲν ἔχει μητέρα νὰ τὸ χαϊδεύσῃ, δὲν ἔχει ἀδελφὴν νὰ τὸν ἀγαπᾷ εἰς τὸ ξένο ἐκεῖνο δάσος. Ἀχ, κόρη μου, παρακάλεσε τὸν Οὐρανὸ νὰ μᾶς στείλῃ τὸ ἀηδόνι μας καὶ τότε θὰ κελαδήσω καὶ ἐγὼ ὡσάν τὰ ἄλλα πουλιά καὶ καλλιτέρεα· διότι θὰ κελαδῇ μαζύ μου καὶ τὸ ἀηδόνι μας.

Καὶ τὸ μικρὸ πουλάκι καθημέραν μὲ τὴν μικρὴ φωνή του παρακαλεῖ τὸν Θεὸν διὰ νὰ στείλῃ τὸ ἀηδόνι.

Ἀδελφέ, γύρισε ὀγλήγωρα ἐδῶ διὰ νὰ λάμψῃ καὶ νὰ χαρῇ καὶ ἡ ἰδική μας φωλιά καὶ διὰ νὰ μὴν ἀνασενάζῃ ἡ μητέρα μας.

Τὸ μικρὸ πουλάκι, ἡ Ἀδελφὴ σου
APETH. (α)

(α) Θέλουνσι θαυμάσει οἱ ἀναγνώσται ἡμῶν, ὅταν μάθωσιν ὅτι ἡ ἀνωτέρω ἐπιστολὴ ἐγράφη ὑπὸ δεκαετούς μάλιστα κορασίου. (Σ. τῆς Κασταλίας)

ΤΟ ΔΑΚΡΥ.

... Les larmes sont un don.

V. H^ugo.

Τῷ φίλῳ Θ. Ζ. Ζωγράφῳ.

Ὅπότεν βλέμμα ἔρωτος

ἢ λόγος τις φιλίας

Ἐνώσωσι τὰς χεῖρας μας

Ἐνώσουσι τὰς καρδίας

Δι' ἱεροῦ δεσμοῦ,

Τί μας δεικνύει δόλια

Τὰ χεῖλη ἂν δὲν ἦναι

Καὶ ἂν δὲν ἦναι ἄρα γε

ἀπατηλαὶ ἐκείναι

Αἱ φλόγες τ' εὐφθαλμοῦ;

—Τὸ δάκρυ!

Πολλάκις τὸ μεδίμα

Τὸν δόλον ὑποκρύπτει

Κ' ἐξιδνῆς δηλητήριον

Ὁ ἄσπασμός καλύπτει

Καὶ πάθη στυγερά.

Εὐλικρινῆς καὶ ἄδολος

Πλὴν εἶναι ἡ καρδία

Ὅταν ἐνοῦται τ' ὀμματός

Ἡ φλόξ ἡ οὐρανία,

Ἡ φλόξ ἡ ἱερὰ

Μ' ἐν δάκρυ.

Τὸ βρέφος ἀποσπόμενον

Τῆς μητρικῆς κοιλίας

Καὶ μόλις εἰσπρὸν

Στὴν ἔμπλεον πικρίας

Καὶ ἄλγους ταύτην γῆν,

Κ' εὐθὺς διαμαρτύρεται

Κατὰ τῆς μαύρης Μοίρας,

Εὐθύων πρὸς τὸν Πλάστην του

Τὰς τρυφεράς του χεῖρας,

Βαθεῖαν οἰμωγῇ

Κ' ἐν δάκρυ.

Παρὰ τὸ πάσχον τέκνον τῆς

Ἡ μήτηρ γρηγοροῦσα

Καὶ ὡς κηρὸν τηκόμενον

Τὸ τέκνον θεωροῦσα,

Τὴν μόνην τῆς χαρὰς

Πρὸς τὸν Θεὸν ἡ τάλαινα

Καὶ πρὸς τὴν Παναγίαν

Προσφέρ' ὑπὲρ τοῦ τέκνου τῆς

Εὐπρόσδεκτον θυσιάν,

Θυσίαν ἱερὰν,

Ἐν δάκρυ.